

Nr 99.

Av herr **Schlyter m. fl.**, om ersättning åt nämndemän för med nämndemansuppdragets utförande förenade resekostnader.

I skrivelse den 24 februari 1928 nr 35 anhöll 1928 års riksdag om utredning, huruvida och i vilken omfattning ersättning må tillerkännas nämndemän för med nämndemansuppdragets utförande förenade resekostnader, utöver vad för närvarande i dylikt avseende är stadgat, samt om framläggande för riksdagen av det förslag, som av denna utredning kunde föranledas.

Å sid. 110 i statsverkspropositionen, andra huvudtiteln, meddelar justitieministern, att han med anledning av nämnda riksdagsskrivelse låtit inom justitiedepartementet verkställa utredning i ämnet. Enligt beräkningar, uppgjorda med ledning av uppgifter från häradshövdingarna i rikets domsagor, skulle de årliga resekostnaderna för nämndemännens inställelser vid allmänna tingssammanträden eller lagtima ting, däri inbegripet slutsammanträden, ävensom vid de brottmålsrannsakingar, för vilka ersättning nu icke utgår, uppgå till i runt tal 260,000 kronor. Dessa beräkningar hava grundats på den förutsättning, att ersättning skulle utgå till allenast åtta nämndemän vid varje sammanträde. Därest samtliga vid ett sammanträde tillstädeskommande nämndemän — d. v. s. högst tolv — skulle erhålla ersättning, hava kostnaderna beräknats ej skola understiga 300,000 kronor.

Justitieministern förklarar, att denna fråga, vilken sedan många år varit föremål för statsmakternas uppmärksamhet, onekligen är av den betydelse, att den kräver ett snart avgörande. Det hade också varit justitieministerns »*livliga åstundan* att till innevarande års riksdag kunna framlägga ett förslag i ämnet»; men har justitieministerns anslagskrav tydligen strukits av herr finansministern.

Man tror gärna justitieministern på hans ord, att han uppriktigt önskat frågans lösning vid denna riksdag, och undertecknade föreslå, att riksdagen går justitieministerns livliga åstundan till mötes, då ett ytterligare uppskov varken kan antagas göra en för rättsskipningen ej speciellt intresserad finansminister mera benägen att godkänna anslagskravet eller kan tänkas giva uppslag till något sätt att nedbringa det erforderliga beloppet under den nu beräknade kostnaden. Principiellt riktigast skulle väl hava varit att yrka anslag jämväl till dagtraktamenten åt nämndemännen. Men då statsverkspropositionen icke tillhandahåller material för

beräkning av den härför erforderliga ökningen av anslaget, torde en dylik utvidgning av anslagskravet vid denna riksdag sakna varje utsikt till framgång. Redan den av justitieministern åstundade ersättningen för de egentliga resekostnaderna skulle emellertid vara av mycket stor betydelse för utjämnande av den med nämndemansuppdragets fullgörande förenade ekonomiska bördan mellan nämndemän från olika trakter inom samma domsaga och från olika delar av landet. Då fullständig utredning av ett anslagskrav med denna begränsning enligt statsverkspropositionen föreligger inom justitiedepartementet och tydligen kan på begäran tillhandahållas vederbörande utskott, synas alla förutsättningar vara för handen för frågans lösning vid innevarande års riksdag i enlighet med 1928 års riksdagsskrivelse.

På grund av vad sålunda anförts hemställas,

att riksdagen på de närmare angivna villkor, som med stöd av föreliggande utredning i ämnet finnas böra knytas vid anslagets beviljande, måtte för möjliggörande av ersättnings utbetalande till nämndemän för de med nämndemansuppdragets utförande förenade resekostnader utöver vad för närvarande i dylikt avseende är stadgat, höja det ordinarie förslagsanslaget under andra huvudtiteln till rese- och trakta-
mentspenningar med 300,000 kronor till 460,000 kronor.

Stockholm den 21 januari 1930.

K. Schlyter.

Edw. Larson. Ernst Klefbeck. Sven Linders.
Per Gustafsson. Fr. Julin. Valfrid Eriksson.